

Vyšetřovatel vražd Holger Munch seděl na verandě svého domu v béžových šortkách a světle modré havajské košili a nedokázal si vzpomenout, kdy naposled měl pár dní volna. Uvelebil se na lehátku, ruce si složil na vyvaleném břišku a pousmál se směrem k upravené zahradě. Nebylo pochyb o tom, že jí všechno pod rukama jen kvete. Zahrada tady za bílým domem v Røa sice nebyla nijak velká, ale ona ji letos zase vypiplala, jak to dělávala vždycky. Marianne, jeho žena a velká láska. Seznámili se na střední a od té doby byli spolu. Munch se podrbal v rezavém plnovousu a s láskou na ni pomyslel. Připravila mu snídani, do vázy dala květinu a přiložila malý vzkaz: *Nezapomeň, že Miriam má dneska večer vystoupení! Budu doma kolem čtvrté, půjdeme tam pak spolu, ano?* Munch si protáhl paže, potlačil zívnutí a sáhl po krabičce cigaret vedle na stolku. Byl to docela turbulentní rok. Možná nejvíce vzrušující a nejuspokojivější za celou jeho dvacetiletou kariéru u policie. Nové oddělení pro vyšetřování vražd. Nové sídlo, v Mariboeho ulici 13, daleko od shonu policejního ředitelství ve čtvrti Grønland. A koho vybrali, aby to všechno vedl? Munch se znovu pousmál, zapálil si a natočil tvář ke slabému červnovému sluníčku. Začátek léta v Oslu nebyl nejteplejší a ona mu několik posledních týdnů naznačovala, co by ráda. *Co kdybychom letos někam jeli, Holgere? Na jih? Trochu se vyhrát?* Odrážel to, jak nejlépe uměl, a používal stejnou výmluvu jako vždy. Práce. Musí být na příjmu. Co je špatného na chatě? Tam, kde bývají vždycky. Viděl jí v očích, že to není odpověď, kterou si přála, ale víckrát už se nezeptala. Dobře ho znala. Proč se tísnit v charterovém letu, obklopení opilými lidmi, vysedávat v davu na pláži a pojídat „norské karbanátky“ v někte-

ré z přeplněných restaurací? Co to s těmi lidmi je? Jednou se nechal přemluvit k dovolené na Kanárech, když byla dcera Miriam ještě malinká, a nenáviděl tam každou vteřinu. Už nikdy víc. Chata. Bez jediného živáčka v dohledu. To byla dovolená podle jeho gusta. Těch málo dovolených, co v životě měl.

Munch dlouze potáhl z cigarety a zavřel oči. Nemohl ji dostat z hlavy. Dostal tenkrát volnou ruku. Najal ty nejlepší lidi. Byl si jistý, že tým už nemůže být lepší, ale pak najednou zazvonil telefon. Bývalý kolega, který byl nyní ředitelem policejní akademie. *Myslím, že pro tebe někoho mám, Munchu. Je na prostě výjimečná.* Byl právě uprostřed případu, poněkud neochotně si udělal čas na rozhovor a po pouhých dvaceti minutách ji okamžitě přijal.

Mia Krügerová.

Čtyřiačtyřicetiletý Holger byl zvyklý, že se k němu lidé chovají s přehnanou úctou, jenže tahle mladá dívka se sesula na židli na druhé straně stolu a tvářila se, jako by jí bylo úplně ukradené, kdo je.

Stíhlá. Celá v černém. Tmavé vlasy jí padaly do krásné tváře, měla jasné, jiskřivé modré oči, jejichž pohled jako by ho prokoukl skrz naskrz.

Dva chlapci byli nalezeni mrtví na poli, mezi nimi ležela liška.

Nechal ji sedět uvnitř s kávou a s fotografiemi z místa činu, přitom ji sledoval zvenčí.

Dvacet jedna let.

Munch se téměř zachvěl, když k němu složku posunula přes stůl zpět, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Chybějí vám tam některé fotky.

Munch se znovu poškrábal ve vousech a zachechtal se. Není zaměstnankyně.

Ještě nepodepsala smlouvu.